



Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΛΑΚΟΥΡ

ΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ, μέλο
χορούς, 30 ετών.
ΖΑΝΙΝΑ, έσθη, 25
ετών.

(Σ' Ένα σταθμό.
Ο Μαυρίκιος και η
Ζανίνα περιμένουν τὰ τρέινα, καθισμένοι σ' Έναν πάγκο).

ΖΑΝΙΝΑ.— Πώς άρχει νάρθη τὸ τρέινο σήμερα!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Ποιὸν άντιστοιχοῦτε βλέπω, κυρία... δεσποινίς...
'Αλλά, ξέρετε, πρώτα θάρθη τὸ δικὸ μου τρέινο καὶ ἔπειτα τὸ δικό σας...

ΖΑΝΙΝΑ.— Ἀηλαδή θὰ φάγετε πρώτα εἰσὶς;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Ναι. Τὶ παρῶνε, ἀλήθεια! Ποὺς ἔμορφε νὰ φαντασθῆ ὅτι εἴμαστε... νεόνυμφοι, ὁφεί προέβεται σὲ λίγο νὰ πάω ὁ καθένας μας ἄλλο τρέινο!

ΖΑΝΙΝΑ.— Νεόνυμφοι;... Χά!... Χά!... Δὲν τὸ σκέφθηκα αὐτό... Εἴμαστε νεόνυμφοι;... Χά! Χά! Χά!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Καὶ ὅπως... Μήπως δὲν παντρεψίκαμε πρὸ ὀλίγου στὸ Δημαρχεῖο;

ΖΑΝΙΝΑ.— Ναι... 'Αλλά ἄφου συμφωνήσαμε προηγουμένως ὅτι σὲ λίγους μῆνες θὰ ζητήσουμε διαζύγιο.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Καὶ ὅτι δὲν θὰ μείνουμε οὔτε μιὰ μέρα μαζί... ΖΑΝΙΝΑ.— Ναι... ναι... Εἴμαστε λοιπὸν παντρεμένοι σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους, ἀλλὰ γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους εἴμαστε ἐλεύθεροι, ἐλεύθεροι. Ζήτη ἢ ἐλευθερία!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Ἐξ ἄλλου δὲν μᾶς ζώστισε τίποτα ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἀπ' ἐναντίας, κέρδιος ὁ καθένας μας ἀπὸ μιὰ ἐκατομμύριο φράγκα!

ΖΑΝΙΝΑ.— Ναι... Τὶ ἰδεὰ τὸ ἥθε, ἀλήθεια, τοῦ γέρον θεῖου μας νὰ συμφιλίωση τίς δύο οικογένειές μας ποὺ εἶναι γενεὲς ὀλόκληρες ἥσαν ἔχθρες μεταξύ τῶν! 'Εθεος ὅσο στὴν διαθήκη του νὰ παντρευτοῦμε ἔπεισ ὁ δὸς... Παντρεψίκαμε λοιπὸν καὶ ἔτσι θὰ κληρονομήσουμε ἀπὸ πενταζοῦρες χιλιάδες ὁ καθένας μας...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Ἀκριβῶς. Κι' διααὐτὰ τὰ συμφωνήσαμε χωρὶς νὰ ἰδοθῶμε, χωρὶς νὰ ξέρη ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

ΖΑΝΙΝΑ.— Ναι. 'Η τρομερὴ οικογενειακὴ μᾶς ἔχθρα δὲν μᾶς ἐπέτρπε νὰ ἰδοθῶμε καὶ νὰ γνωριστοῦμε τῶσον καιρὸ τώρα. Ἀπὸ μικρὸ παιδί μ' ἔμαθαν νὰ μισῶ τὴν οικογένειά σας.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Κι' ἐμένα, τὴ δική σας.

ΖΑΝΙΝΑ.— Ἐνὸ εἴμαστε συγγενεῖς... Μακαριοὶ μὲν, ἀλλὰ συγγενεῖς πάντως.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— 'Η οικογένειές μας εἶνε ἔχθρες μεταξύ τῶν, ὅπως ἥσαν ἡ οικογένειες τοῦ Ρουαίον καὶ τῆς 'Ιουλιέττας.

ΖΑΝΙΝΑ.— Ἀκριβῶς. 'Αλλά γιὰ ποιὸν λόγο ἔβγαν ἔχθρες;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Τὸ μῖσος τῶν εἶνε κληρονομηθῶ. Φανταῖται ὅτι πρὸ 50 εἰσῶν, δύο πρόγονοὶ μᾶς εἶχαν μοναχάσκει γιὰ λόγους τιμῆς. Ἐλξε προσβάλει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὰ γατιά.

ΖΑΝΙΝΑ.— 'Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγία μου!... 'Ἐπειθὶ δύο πρόγονοὶ μᾶς ἐμάλλωσαν πρὸ πενήτα εἰσῶν, πρέπει νὰ εἴμαστε τόσο ἔχθροι!

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— 'Ἐτσι φαίνεται...

ΖΑΝΙΝΑ.— Μὰ πὼς ἄρχει αὐτὸ τὸ τρέινο!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Βιάζεστε τόσο ποῦν νὰ φύγετε μαζρά μου;

ΖΑΝΙΝΑ.— Μὰ δὲν συμφωνήσαμε ἔτσι;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Πέστε μου τὴν ἀλήθεια, Ζανίνα, δὲν εἴσατε συγνανημένη σήμερα, τὴν ὥρα ποὺ ἰσογράφατε τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου;

ΖΑΝΙΝΑ.— Συγνανημένη; Μὰ ἄφου παντρεψίκαμε στὰ ψέμματα...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Τὶ νὰ σὰς πῶ, ἐμένα τὸ χέρι μου ἔτριψε λίγο τὴ στιγμή ποὺ ἰσογράφα...

ΖΑΝΙΝΑ.— Πὼς ἄρχει νάρθη τὸ τρέινο. Θεέ μου!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Δὲν ἤξερα ὅτι εἴσατε τόσο ὀμορφη, Ζανίνα! 'Ὡ; τὴ στιγμή ποὺ γινε ὁ γάμος συνεννοοῦμαι μαζί σας μέσον τοῦ δικηγόρου μου.

ΖΑΝΙΝΑ.— Κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα ὅτι εἴσατε τόσο συμπληθηκός... Μὰ... φαίνεται ὅτι θὰ καθιστέρησε αἰτὸν τὸ τρέινο... Τὶ λέτε!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Τόσο τὸ καλύτερο, Ζανίνα.

ΖΑΝΙΝΑ.— Καλὰ ποὺ εἴσατε ἔδω καὶ μοῦ κάνετε συντροφιὰ. 'Αλλοῦς θὰ ἔπληττα...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Θὰ πάτε λοιπὸν πάλι στὴν ἔξοχῃ;

ΖΑΝΙΝΑ.— Ναι... Καὶ σὶς;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Ἐγὼ θὰ γυρῶ φρουκὰ στὴν πατρίδα μου.

ΖΑΝΙΝΑ.— Εἶνε ὀφραὶ ἔξει;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Μαυρίκα!... 'Ἐχω ἕνα σπύτι κοντὰ στὴ θάλασσα...

ΖΑΝΙΝΑ.— Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ θάλασσα...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Στὴν ἔξοχῃ ποὺ θὰ πάτε σὶς εἶνε ἐπίσης ὠραία!...

ΖΑΝΙΝΑ.— Εἶνε λίγο πληρηκτὰ. Μὰ τί νὰ κάνω; Τῆς μιμᾶς τῆς ἀρέσει νὰ μὲν ἔξει.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Ἐγὼ μὲνο μόνος στὸ σπύτι ἀπὸ τότε ποὺ πάντρεψα τὴν ἀδελφῆ μου. Μὰ πλήρητος, ἂν ξέφατε πόσο πλήρητος!... Στενοχωρεῖμαι πολὺ μονάζος...

ΖΑΝΙΝΑ.— 'Ὡ, ἐγὼ ἂν εἶνε κοντὰ στὴ θάλασσα, θὰ τραγοῦδοῦσα ὅλη μέρα, ὅπως καὶ αὐτὴ.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Θὰ σὰς ταίριαζε νὰ μένετε κοντὰ στὴ θάλασσα, τὰ μάτια σας εἶνε πράσινα καὶ φουκινὰ, ὅπως αὐτὴ... (Ἀκούγεται ξαφνικὰ τὸ σφύριγμα ἑνὸς τρέινου).

ΖΑΝΙΝΑ.— 'Α, τὸ τρέινο!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Μὴ βιάζεστε... 'Ὅπως σὰς εἶπα πρώτα θάρθη τὸ δικὸ μου τρέινο καὶ ἔπειτα τὸ δικό σας.

ΖΑΝΙΝΑ.— 'Α, ναι, ἔξωμα... (Ἐπακοῦσθεὶ μακρὰ σιωπῆ. 'Η Ζανίνα κυττάει δεξιὰ τὸν Μαυρίκο καὶ τοῦ λέει ξαφνικὰ): Κύριε Μαυρίκιε, ξέρετε ποὺς ντροπιομαί λίγο!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Γιατί;

ΖΑΝΙΝΑ.— Γιὰ τὸ γάμο μας. Νά, εἶπα ψέμματα. Παντρεψίκαμε μὲ τὴν προῖθῆλα νὰ χωρῖσουμε, γιὰ νὰ πάρουμε ἀπὸ μὸς ἑκατομμύριο.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Λοιπὸν καὶ ἐγὼ αισθάνομαι μιὰ ντροπῆ, μιὰ ταπεινὸσι γι' αὐτὸ ποὺ κάνα. Φουβᾶμαι νὰ μὴ μὲ πάρετε γιὰ φιλοχρημάτο καὶ ἐγωῖστῆ.

ΖΑΝΙΝΑ.— Μὰ καὶ σὶς μπορεῖτε νὰ σκέπτεστε τὰ ἴδια γιὰ μένα. Μήπως ὅμως δὲν γίνονται κάθε μέρα γάμοι ἀπὸ συμφέρον; 'Ὁ δικός μας γάμος ἔξ ἄλλου δὲν ἦταν παρὰ μιὰ αὐτοῖα ἐμπορική πράξις.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Μὰ ἦταν καὶ λίγο σάν ἰσοουλίκα ἀπέναντι στὴ μνήμη τοῦ θεῖου μας. 'Ἐκεῖνος ἤθελε νὰ μᾶς ἐνώσει στ' ἀλήθεια καὶ ἐμεῖς...

ΖΑΝΙΝΑ.— Ἀλήθεια... 'Ἐχετε δίκιο... Κι' ὁ καινίμως ὁ θεῖος μας, ἦταν τόσο βέβαιος, ὅτι θὰ δεχόμαστε τοὺς ὄρους του, καὶ ἔτι θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι, ὥστε δὲν προέβλεπε καθόλου τὸ διαζύγιο... Εἴμαστε, μὲ τὴν ἀλήθεια, ἔνοχοι ἀπέναντι τοῦ θεῖου καὶ τοῦ Θεοῦ ἀκάμα...

(Ἀκούγεται πάλι σφύριγμα τρέινου). ΖΑΝΙΝΑ.— 'Α, τὸ τρέινο μου!

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Σὰς εἶπα ὅτι τὸ δικὸ σας τρέινο θάρθη ὑστερα ἀπὸ τὸ δικό μου. Μὰ δὲν μοῦ λέτε... κυρία... συγγνώμη, δεσποινίς, δὲν μοῦ λέτε, τὶ θὰ κάνετε ὅταν θὰ πάρουμε τὸ διαζύγιο;

ΖΑΝΙΝΑ.— Θὰ κυττάξω νὰ παντρευτοῦ.



ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Θέλεις, Ζανίνα;

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Τού Κόμητος, ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825



Η ηρωική Μπουμπουλίνα. Τά υπέρτερα λόγια της: 'Αναχώρησις γιά τήν 'Υδρα. Τά τρομερά και φοβερά πυρπολικά. Πώς κατασκευάζονται και πώς χρησιμοποιούνται. Η άμειβή τών μπουρλοτιέρηδων. Στο σπίτι του Λαζάρου Κουντουριώτη. Στην μονή του Προφήτου 'Ηλία. Ο Θ. Κολοκοτρώνης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΒ'.

Η Μπουμπουλίνα... Ήταν πραγματικά μιιά λεβέντισσα, μιιά άρζοντογιναίτσα. Ήταν αυτή που έβαλε τους Τούρκους νά τήν τρέμουν, ή νεότερη άμαζώνα που έγινε ο σάτζος τώσον σατιρών, μιιά και τώσον έγκομιών εκ μέρους τών σπιλιτριωτών της...

Ή άδης της εινε χαϊκλόχορη, τά μάτια της σπινθηροβόλα, ή κινήσει της φανερώων ζοηρότητα και λεβεντιά.

Ήρθε νά με ύποδεχτή με έφρος χαρούμενο και άνευκόρητο και μου έδειξε έξαιρωτική έγχαροδιότητα.

— Καλώς ήρθατε στο σπίτι μου, κίς,ε, μου ειντε. Περάστε ε-πάνω.

— Είμαι είνιχης, της απάντηρα που σφίγγω το χέρι της πιο γενναίως και πιο ηρώικης έλληνίδος!

Χαμήλωσε τά μάτια της και εινε: — Δέν αξίζω διά τώσους έπαινοους.

— Άξίζετε πιο περισσότερους, της απάντηρα.

— Όχι όχι. Ό,τι έκαμα, το έκαμα γιά τήν πατρίδα.

Θέλοντας κατόπι νά της άναγονώσω και ενάχροστο, της άνήγγειλα τήν ειδησι της προσεχούς άποφυλάκισεις του Κολοκοτρώνη.

Μόλις τ' άκουσε αυτό ή Μπουμπουλίνα σαναγηθήκε και μου ειντε:

— Άς γίνη αυτό και ύπόσομοια νά πάω κι' εγώ στο στρατόπεδό του και νά πολεμήσω ξανά με τους Τούρκους.

Ένώ έλεγε τά λόγια αυτά τά μάτια της άστραγταν, γεμάτα ένεργητικότητα και θέλησι.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.—Μιά πρό όλίγου λέγατε: «Ζήτω ή έλευθερία!»

ZANINA.—Ναι, μ' άν ήταν νά παντρευτώ από συμπάθεια, τότε...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.—Τώρα δέν αγαπάτε κανένα;

ZANINA.—Δέν έχω αγαπήσει ως τώρα.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.—Έμένα με άντιπαθείτε.

ZANINA.—(κοκκινίζοντας).—Όχι... Καθόλου... Άν και είμαστε από οικογένειες που μοσι ή μιιά τήν άλλη.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.—Κι' εγώ δέν σάς άντιπαθώ καθόλου, Ζανίνα.

ZANINA.—Σας εύχαριστώ, φίλε μου...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.—Άκούετε με, Ζανίνα. Άν θέλατε, ο γάμος μας από φεύτικος και συμφερωντολογίος, θα μπορούσε νά γίνη γάμος εξ έρωτος...

(Άκούεται γιά τρίτη φορά σφύριγμα τραίνου).

ZANINA.—Τό τράινο μου!

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.—Τό τραίνο σας ήρθε κι' έφυγε πρό πολλού.

ZANINA.—Άκούετε με...

ZANINA.—Μά δέν είπατε ότι τό τράινο μου θάρη ύστερα από τό δικό σας;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.—Και τό δικό μου τράινο ήρθε κι' έφυγε, Ζανίνα.

ZANINA.—Ά! Και τώρα τί θα γίνη;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.—Θά φύγωμε με τό τράινο που θα φτάση μετά είκοσι λεπτά, γιά τήν 'Ιταλία κι' από κει γιά τήν μαγεμένη 'Ανατολή. Θά πάμε νά κάμουμε τό ταξίδι του μέλιτος... (Σκύνδοντας κοντά της): Θέλεις, Ζανίνα...

ZANINA.—Κι' ή μητέρα μου; Θ' άνηρηθ.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.—Θά της τηλεγραφήσουμε ότι άποφασίσαμε νά μη χωρίσουμε ποτέ, και ότι φεύγομε γιά τήν 'Ανατολή, όπως όλοι οι έρωτευμένοι νεόνυφοι.

ZANINA.—Κι' όταν θα γυρίσουμε από τήν 'Ανατολή;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.—Θά σέ οδηγώω στο σπίτι που εινε κοντά στη θάλασσα κι' όπου θα τραγουδάς όλη τήν ήμερα...

ZANINA.—Ναι... ναι... Κι' έτσι θάνα ενάχαρτημένη κι' ή ψυχή του θείου μας! Ό πόθος του θα έκπληρωθ.

Κι' ο δικός μας θίος... Γιατί και μεϊς αγαπιόμαστε, άντρούλη μου, δέν είν' αλήθεια... (Φιλούνται).

Έπεινα άρκετή ώρα στο σπίτι της ηρώικης Μπουμπουλίνας κι' έφυγα από κει σαναγημένος άπ' τά λόγια της γενναίως αυτής πολεμιστριάς.

Άποφασίσαμε κατόπι νά φύγωμε άμέσως γιά τήν 'Υδρα. Μπήκαμε λοιπόν στο καΐκι κι' έχοντας τόν άνεμο πούμαε το βράδυ.

Ήταν μιιά ώραία καλοκαιρινή βραδιά και τό θέμα που φώτιζε ή σελήνη ήταν άπ' τά πιο γοητευτικά. Τά σπία της πόλεως άστραγταν άπ' τήν λάστρα και καθώς ήσαν σαρφαλωμένα σ' έναν άπόκορηνο βράχο μοιάζαν με σωρούς από γίδι. Μεσ' άπ' τ' άνοιχτά παράθυρά τους έφεγγαν τά φώτα που σου διναν τήν έντύπωση γυρσών άστρων άπάνω σε βάθρα άόμοια.

Όταν μπήκαμε στο λιμάνι, άκούσαμε ν' άντηχούν χτύποι σφυριών, φωνές ναυτών γεύμας τών άέρα. Ρώτησα τί συμβαίνει και μου ειναν ότι έφταναν τρία πυρπολικά (μπουρλότα), προορισμένα γιά τή μοίρα του Μιαούλη.

Πήγα κι' έπισκέφτηκα ένα από τά καταχθόνα αυτά μηχανήματα. Εινε άπλόστατα στην κατασκευή. Εινε ένα είδος πλοίου, που στο εσωτερικό τους εινε γεμισμένα από βαρέλια με μαυράδι, πίσσα και άλλες εύφλέτες ύλες. Τά βαρέλια αυτά σανακωνούν πρός τά έξω με δυο τρύπες άνοιγμένες στην πρύμνη.

Τά πυρπολικά προσκολλώνταν έν καιρό νωτός ή τήν ήμερα, άρκει νά προστατευτούν από ένα πολεμικό βόιο, στο πλευρό τών έχθρικών πλοίων. Τότε οι ναύτες κατεβαίνον σε μιιά βάρκα και ο τελευταίος άπ' αυτούς βάσει φωτιά στις τρύπες που αναφέρω.

Η βάρκα φεύγει άμέσως και έπακολουθεί ή τρομερή έκρηξις.

Κάθενας άπ' τους ναύτες τών πυρπολικών παίρνει έκτακτη άμοιβή 100 δολλαριών. Κάθε δε πυρπολικό στοιχίζει στην Κόβερνρη 3-4 χιλιάδες δολλαρια.

Μόλις βγήκα στην ξηρά έτοξα στο σπίτι του Προόδου της Γερουσίας Λαζάρου Κουντουριώτη και του ζήτησα τήν άδεια νά έπισκεφθώ τόν Θεόδο, Κολοκοτρώνη, στην μονή του προφήτη 'Ηλία όπου έκρατειτο.

Ο Κουντουριώτης μουδωσε τήν άδεια αυτή προθύμως και ξεκίνησα άμέσως τήν άλλη μέρα γιά τήν κορυφή του βουνού, όπου βρίσκεται ή μονή.

Όταν έφτασα επάνω και μπήκα στο προαύλιο της μονής άντίκρισα ένα θέμα τόσο επιβλητικό που μουκανε βαθιά έντύπωση. Κάτω από ένα δέντρο κάθονταν ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, άνάμεσα σε δέκα καπεταναίους φίλους του και συνδεσμώντας του...

Όταν είδα τό οεσάδιο που άπέναντον στον Κολοκοτρώνη οι άλλοι καπεταναίοι κι' αυτοί οι φύλακες του, θυμηθήκα τήν εικόνα του Σατανά που' μάς παρουσιάζει κάποιος ποιητής Τάσος που' συνθεράζει έν μέσο συμβουλιών διαμόνων. Τά ύπόλευκα και άχτένιστα μαλλιά του Κολοκοτρώνη που έπεφταν άπάνω στους πλατειούς ώμους του άνακατωνόνταν με τά πενκά και τραχειά γένεια, που τάχε άφήσει νά μεγαλώσουν άπ' τόν καιρό της φυλακισείας του ως σημείο πένθους και έκδικησείας.

Ο Θ. Κολοκοτρώνης έχει εύφροτα μέλη και μάτια γεμάτα φλόγα. Με τό άρεμαίο και άγριο παρουσιαστικό του μοιάζει με τούς σταχτειούς και άνάμιαλους έκείνους βράχους που εινε φυτωμένοι καταμεσής του πλάγους.

Τού άνακούωσα τις προσήσεις της Μπουμπουλίνας και του άνήγγειλα ότι μέσα σε λίγες μέρες θάταν έλευθερος. Με εύχαρίστησε διά μέσου του διεμνηνούς και με ρώτησε τί άλλες ειδήσεις εινε.

Τού ειντε ότι οι Αιγύπτιοι κοντεβούν νά κυριεύσουν τό Ναβαρίνο και τού παρόηρα ότι εινε έπιφοβώτατοι, ήλι μόνον ένεκα της άτομικής των άνδρείας, αλλά και λόγω της έπιδεξείας τακτικής των και τού διοργανωμένου ναυτικού των.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.



Η Μπουμπουλίνα.

